

UOHSX00B7K75

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0035/2018/VZ-14930/2018/321/ZSř

Brno 22. května 2018

V řízení o rozkladu ze dne 5. 3. 2018 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne a podaném zadavatelem -

- **statutární město Ostrava**, IČO 00845451, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, 702 00 Ostrava,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j.ÚOHS-S0485/2017/VZ-04996/2018/544/MDb ze dne 16.2.2018, vydanému ve správním řízení zahájeném dne 12. 12. 2017 z moci úřední ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl zadavatel dopustit dne 18. 10. 2017 uzavřením dodatku č. 1 ke smlouvě na veřejnou zakázku s názvem „**Ekologizace veřejné dopravy Ostrava - Poruba (DÚR a IČ)**“, zadávanou podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 9. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 10. 2016 pod ev. č. 645306 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 10. 2016 pod ev. č. 2016/S 194-350211, uzavřené s vybraným dodavatelem dne 10. 2. 2017,

jsem podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) téhož zákona, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle ustanovení § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0485/2017/VZ-04996/2018/544/MDb ze dne 16. 2. 2018

r u š í m

a věc

v r a c í m

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel - statutární město Ostrava, IČO 00845451, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, 702 00 Ostrava (dále jen „**zadavatel**“), zahájil dne 30. 9. 2016 podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „**ZVZ**“), zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „Ekologizace veřejné dopravy Ostrava - Poruba (DÚR a IČ)“, zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 9. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 10. 2016 pod ev. č. 645306 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 10. 2016 pod ev. č. 2016/S 194-350211 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. V zadávací dokumentaci na veřejnou zakázku (dále jen „**ZD**“) vymezil zadavatel v čl. I předmět veřejné zakázky jako vypracování projektové dokumentace pro územní řízení včetně výkonu inženýrské činnosti v rozsahu potřebném pro získání pravomocného územního rozhodnutí, provedení geodetického zaměření dotčeného území a provedení veškerých průzkumných prací v souladu s přílohami ZD (dále též jen „**dílo**“), pro realizaci stavby s názvem „Ekologizace veřejné dopravy Ostrava - Poruba“ (dále též jen „**stavba**“).
3. Podkladem pro vypracování díla měl být dle části B čl. I. návrhu smlouvy investiční záměr s názvem „Ekologizace veřejné dopravy - Ostrava Poruba (fáze I a II)“, zpracovaný společností Mott MacDonald CZ, spol. s.r.o., IČO 48588733, se sídlem Národní 984/15, 110 00 Praha 1, v období červen - červenec 2014, a pro úsek od ulice Opavské po ulici Bedřicha Nikodéma projektová dokumentace pro územní řízení nazvaná „Tramvajová trať 17. listopadu“ zpracovaná společností Dopravní projektování spol. s r. o., IČO 25361520, se sídlem Janáčkova 1194/12, 702 00 Ostrava v listopadu 2004.
4. Přílohou č. 1 ZD byl závazný dokument s názvem „Požadavky na obsah smlouvy“ (dále jen „**návrh smlouvy**“), který definoval podrobnější parametry budoucí smlouvy na veřejnou zakázku. V části B čl. I. návrhu smlouvy byla stavba jako předmět plnění definována následovně: „*Stavba se skládá ze dvou úseků - trasy D a trasy B. Trasa D tramvajové trati povede od křižovatky ul. Martinovská x Bedřicha Nikodéma po ul. Bedřich Nikodéma, dále*

odbočí u obchodního centra Duha na ul. 17. listopadu a po té povede po ul. Průběžná, kde bude u hypermarketu Globus na ul. Opavské ukončena (dále jen tramvajová trasa D). Trasa B tramvajové trati povede od křižovatky ul. 17. Listopadu x Opavská po křižovatku ul. 17. listopadu x Bedřicha Nikodéma (dále jen tramvajová trasa B).“.

5. V části B čl. II. odst. 2 a 3 návrhu smlouvy týkajícího se doby plnění zadavatel stanovil nejzazší termín pro předání první verze díla následovně (odstraněno zvýraznění; poznámka předsedy Úřadu):
 - a. *„Koncept projektové dokumentace pro územní řízení - tramvajová trasa D (DÚR) v požadovaném rozsahu bude za účelem připomínkování předán objednateli do týdnů (doplní uchazeč - nejpozději však do 36 týdnů) od nabytí účinnosti této smlouvy.“*
 - b. *„Koncept projektové dokumentace pro územní řízení - tramvajová trasa B (DÚR) v požadovaném rozsahu bude za účelem připomínkování předán objednateli do týdnů (doplní uchazeč - nejpozději však do 36 týdnů) od nabytí účinnosti této smlouvy.“*
6. Odst. 6 části B čl. II. návrhu smlouvy obsahoval následující výhradu (dále též jen „**výhrada**“): *„V případě vzniku překážek ze strany dotčených orgánů státní správy, ze strany vlastníků dotčených parcel, vlastníků (správců) inženýrských sítí, popř. vlastníků dotčených objektů, bránících zhotoviteli v plnění jeho závazku dle bodu 2. a 3. tohoto článku smlouvy, kterým zhotovitel jednající s náležitou péčí nemohl zabránit, se o dobu trvání těchto překážek prodlužuje doba plnění.“*
7. Nabídky v zadávacím řízení měly být dle čl. III. ZD hodnoceny na základě kritéria nejnížší nabídkové ceny. V čl. V. ZD zadavatel doplnil, že nepřipouští překročení nabídkové ceny, vyjma změny sazeb DPH.
8. Dne 10. 2. 2017 uzavřel zadavatel s vybraným uchazečem - společníky společnosti „Společnost pro DÚR, Ekologizace veřejné dopravy Ostrava - Poruba“, jimiž jsou SUDOP BRNO, spol. s r.o., IČO 44960417, se sídlem Kounicova 688/26, 602 00 Brno, a Dopravní projektování, spol. s r.o., IČO 25361520, se sídlem Janáčkova 1194/12, 702 00 Ostrava (dále společně jen „**vybraný uchazeč**“), smlouvu na veřejnou zakázku nazvanou „Smlouva o dílo a smlouva příkazní“ a evidovanou pod č. 0221/2017/OI/VZKÚ (dále též jen „**smlouva**“).
9. Dne 18. 10. 2017 uzavřel zadavatel s vybraným uchazečem „Dodatek č. 1 ke Smlouvě o dílo a smlouvě příkazní č. 0221/2017/OI/VZKÚ“ (dále jen „**dodatek**“), v němž uvedl, že *„v důsledku provedeného dopravního modelu byly zjištěny skutečnosti, které opodstatňují úpravu požadovaných tras“* a že *„provedením dopravního modelu a přepracováním tras vzniká při realizaci dokumentace pro územní rozhodnutí nutnost provést vícepráce“*. Dodatkem byly s odkazem na § 222 odst. 4 zákona provedeny následující změny smlouvy:
 - a. Změna zadání spočívající v úpravě tramvajových tras dle odst. 1 části B čl. I. smlouvy (viz bod 4. odůvodnění tohoto rozhodnutí), a to následovně (dále též jen „**úprava tramvajových tras**“): *„Stavba se skládá z dvou úseků - trasy I a trasy II. Trasa I tramvajové trati povede po ul. 17. listopadu od křižovatky ul. 17. listopadu x Opavská přes křižovatku ul. 17. listopadu x Průběžná, kde odbočí na ul. Průběžná a bude ukončena u hypermarketu Globus na ul. Opavská (dále jen tramvajová*

trasa I). Trasa II tramvajové trati povede od křiřovatky ul. Martinovská x Bedřicha Nikodéma, po ul. Bedřicha Nikodéma a po křiřovatku ul. 17. listopadu x Bedřicha Nikodéma (dále jen trasa II).“

- b. Prodlouření termínu plnění u trasy I do 51 třednř a i trasy II do 64 třednř od nabytí účinnosti smlouvy z původně jednotné lhůty 36 třednř (dále téř jen „**prodlouření termínu plnění**“).
 - c. Nacenenř jednotlivých položek díla v souvislosti s úpravou tramvajových tras a doplnění položky s názvem „Optimalizace dopravnřho modelu a prověřenř dopadř do technického řešenř“ s cenou 735 000 Kč bez DPH, tj. 889 350 Kč včetně DPH (dále téř jen „**položka optimalizace**“). Celková cena veřejné zakázky se zvýřila z částky 8 711 358 Kč bez DPH, tj. 10 540 743,18 Kč včetně DPH, na částku 9 446 358 Kč bez DPH, tj. 11 430 093,18 Kč včetně DPH (dále téř jen „**zvřšení ceny**“).
10. Dne 8. 11. 2017 obdrřel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“), k výkonu dozoru nad dodrřováním pravidel stanovených zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání veřejných zakázek, podnět k přezkoumání postupu zadavatele při uzavřenř dodatku ke smlouvě.
11. Na základě obdrřeného podnětu získal Úřad pochybnosti o tom, zda se zadavatel uzavřenřm dodatku nedopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 222 odst. 3 zákona umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jejího trvání, čímř nedodrřel pravidla stanovená zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemř postup zadavatele mohl ovlivnit výběr dodavatele. Dne 12. 12. 2017 doručil Úřad zadavateli oznámenř č. j. ÚOHS-S0485/2017/VZ-36312/2017/544/MDB z téhoř dne o zahájenř správnřho řízenř z moci úřední (dále jen „**oznámenř o zahájenř správnřho řízenř**“) ve věci možného spáchání označeného přestupku zadavatelem.

II. Napadené rozhodnutí

12. Dne 16. 2. 2018 vydal Úřad na základě posouzenř podkladů pro vydání rozhodnutí a všech rozhodných okolností v dané věci rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0485/2017/VZ-04996/2018/544/MDB (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
13. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že při uzavřenř dodatku nepostupoval v souladu s § 222 odst. 3 písm. a) zákona v návaznosti na § 6 odst. 2 zákona, když v rozporu se zásadou rovného zacházenř a zásadou zákazu diskriminace změnil termín plnění pro předání konceptů projektové dokumentace pro územní řízenř v rámci realizace veřejné zakázky z doby plnění do 36 třednř na dobu plnění do 51 třednř od nabytí účinnosti smlouvy v případě tramvajové trasy I a z doby plnění do 36 třednř na dobu plnění do 64 třednř od nabytí účinnosti smlouvy v případě tramvajové trasy II, čímř umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, neboť taková změna smluvních podmřnek by umožnila účast jiných dodavatelů v původním zadávacím řízenř, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízenř odpovídaly této změně, přičemř tento postup mohl ovlivnit výběr dodavatele.

14. Za zjištěný přestupek dle výroku I. napadeného rozhodnutí uložil Úřad zadavateli ve výroku II. napadeného rozhodnutí pokutu ve výši 100 000 Kč a výrokem III. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli povinnost k úhradě nákladů řízení.
15. Úřad odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že prodloužení termínu plnění dle dodatku představuje podstatnou změnu závazku ve smyslu § 222 odst. 3 písm. a) zákona, neboť prodloužení je významné a termín plnění obecně představuje významnou okolnost, která ovlivňuje rozhodování dodavatelů o účasti v zadávacím řízení a může mít tedy vliv na výběr dodavatele. Úřad se dále zabýval tím, zda nebyly splněny zákonné podmínky pro aplikaci některé z výjimek podle § 222 odst. 2 a § 222 odst. 4 až 10 zákona (dále též jen „výjimky“ nebo „přípustné změny závazku“), načež dospěl k závěru, že žádnou ze zákonem předvídaných výjimek nelze za daných okolností aplikovat.
16. K zadavatelem odkazovanému ustanovení § 222 odst. 4 zákona Úřad uvedl, že na nyní řešený případ nedopadá, neboť termín plnění byl v obou případech posunut o výrazně delší dobu, než by odpovídalo zde uvedeným limitům pro změnu hodnoty závazku. K nemožnosti aplikovat ustanovení § 222 odst. 2 zákona týkající se vyhrazených změn závazku Úřad konstatoval, že výhrada v části B čl. II. odst. 6 návrhu smlouvy nebyla vymezena dostatečně jednoznačně a na nyní řešený případ ji nelze použít. Úřad uzavřel, že relevantní není v daném případě ani výjimka podle § 222 odst. 6 zákona, neboť důvody pro prodloužení termínu plnění nebyly dle zjištění Úřadu nepředvídatelné a zadavatel jim mohl při vynaložení náležité péče předejít.
17. Výši uložené pokuty odůvodnil Úřad zejména tím, že se jedná o přestupek závažného charakteru, neboť došlo k omezení konkurenčního prostředí, přihlédl však současně k absenci závazného výkladu k ustanovením § 222 zákona a uložil zadavateli pokutu při spodní hranici zákonné sazby, přičemž ověřil též skutečnost, zda nebude mít pokuta v uložené výši pro zadavatele likvidační účinky.

III. Námitky rozkladu

18. Dne 5. 3. 2018 podal zadavatel rozklad proti napadenému rozhodnutí z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 19. 2. 2018. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
19. Zadavatel namítá, že při uzavírání dodatku postupoval podle ustanovení § 222 odst. 4 zákona a částečně s odkazem na § 222 odst. 2 zákona, která byl oprávněn využít ex lege, a nebyl tedy povinen zabývat se naplněním podmínek dle § 222 odst. 3 zákona či svůj postup jakkoliv zdůvodňovat. Zadavatel má za to, že byly splněny podmínky jak pro uplatnění změny de minimis podle § 222 odst. 4 zákona, tak pro uplatnění vyhrazených změn závazku dle § 222 odst. 2 zákona, neboť podmínky pro prodloužení termínu plnění byly v zadávacích podmínkách vymezeny dostatečně určitě a relevantně ve vztahu k nyní projednávané věci.
20. Zadavatel se domnívá, že z důvodu směšování § 222 odst. 3 zákona a § 222 odst. 4 zákona výrok neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Zadavatel má za to, že se Úřad dopustil extenzivního výkladu § 222 odst. 4 zákona, navíc v neprospěch zadavatele, neboť pojem hodnota změny je dle jeho názoru třeba vztahovat jen k ekonomickému plnění. Zadavatel doplňuje, že prodloužení termínu plnění

je nezbytným důsledkem dohodnutých víceprací a že jej v dotčeném případě zvolil přiměřeně.

22. K uložené pokutě ve výroku II. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá její nepřiměřenost, nedostatek odůvodnění a nesprávně stanovenou horní hranici zákonné sazby, která dle názoru zadavatele neměla být stanovena z ceny celé veřejné zakázky po uzavření dodatku, ale jen z cenového nárůstu dle dodatku oproti původní ceně ve smlouvě na veřejnou zakázku.

Závěr rozkladu

23. Zadavatel závěrem navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a správní řízení zastavil.

IV. Řízení o rozkladu

24. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

25. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
26. Úřad při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval správně a v souladu s právními předpisy, neboť v dílčích otázkách neúplně zjistil skutkový stav věci a na skutkový stav ve zjištěném rozsahu nesprávně aplikoval relevantní právní normy, přičemž tyto skutečnosti mají za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. V další části tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Současně je v tomto rozhodnutí vysloven závazný právní názor, kterým je Úřad při dalším projednání věci vázán.

V. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí

K právní úpravě

28. Podle § 222 odst. 1 zákona není-li dále stanoveno jinak, nesmí zadavatel umožnit podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení podle tohoto zákona.
29. Podle § 222 odst. 2 zákona se za podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nepovažuje uplatnění vyhrazených změn závazku sjednaných ve smlouvě na základě zadávacích podmínek podle § 100 odst. 1 zákona. Podle § 100 odst. 1 zákona si může zadavatel v zadávací dokumentaci vyhradit změnu závazku ze smlouvy, pokud jsou podmínky pro tuto změnu a její obsah jednoznačně vymezeny a změna nemění celkovou povahu

veřejné zakázky; taková změna se může týkat rozsahu dodávek, služeb nebo stavebních prací, ceny nebo jiných obchodních nebo technických podmínek.

30. Podle § 222 odst. 3 zákona je podstatnou změnou závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku taková změna smluvních podmínek, která a) by umožnila účast jiných dodavatelů nebo b) by mohla ovlivnit výběr dodavatele v původním zadávacím řízení, pokud by zadávací podmínky původního zadávacího řízení odpovídaly této změně, nebo c) by změnila ekonomickou rovnováhu závazku ze smlouvy ve prospěch vybraného dodavatele, nebo by vedla k významnému rozšíření rozsahu plnění veřejné zakázky.
31. Podle § 222 odst. 4 zákona se za podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nepovažuje změna, která nemění celkovou povahu veřejné zakázky a jejíž hodnota je a) nižší než finanční limit pro nadlimitní veřejnou zakázku a b) nižší než 10 % původní hodnoty závazku, nebo 15 % původní hodnoty závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku na stavební práce, která není koncesí; pokud bude provedeno více změn, je rozhodný součet hodnot všech těchto změn.
32. Podle § 222 odst. 5 zákona se za podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nepovažují dodatečné stavební práce, služby nebo dodávky od dodavatele původní veřejné zakázky, které nebyly zahrnuty v původním závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, pokud jsou nezbytné a změna v osobě dodavatele a) není možná z ekonomických anebo technických důvodů spočívajících zejména v požadavcích na slučitelnost nebo interoperabilitu se stávajícím zařízením, službami nebo instalacemi pořízenými zadavatelem v původním zadávacím řízení, b) by způsobila zadavateli značné obtíže nebo výrazné zvýšení nákladů a c) hodnota dodatečných stavebních prací, služeb nebo dodávek nepřekročí 50 % původní hodnoty závazku; pokud bude provedeno více změn, je rozhodný součet hodnoty všech změn podle tohoto odstavce.
33. Podle § 222 odst. 6 zákona se za podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nepovažuje změna, a) jejíž potřeba vznikla v důsledku okolností, které zadavatel jednající s náležitou péčí nemohl předvídat, b) nemění celkovou povahu veřejné zakázky a c) hodnota změny nepřekročí 50 % původní hodnoty závazku; pokud bude provedeno více změn, je rozhodný součet hodnoty všech změn podle tohoto odstavce.
34. Podle § 273 odst. 6 zákona se změny závazků ze smluv na veřejné zakázky nebo koncesních smluv uzavřených podle ZVZ ode dne nabytí účinnosti zákona posuzují podle zákona. Do součtu cenového nárůstu změn závazku ze smlouvy podle § 222 odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. c) se započítávají i změny závazků ze smluv na veřejné zakázky nebo koncesních smluv provedené přede dnem nabytí účinnosti zákona.
35. Podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že nedodrží pravidla stanovená ZZVZ pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím ovlivní nebo může ovlivnit výběr dodavatele a zadá veřejnou zakázku.
36. Podle § 3 správního řádu je Úřad jako správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, jaký je nezbytný pro vydání rozhodnutí v souladu se zásadami správního řízení, zejména se zásadou zákonnosti podle § 2 odst. 1 správního řádu. Podle § 50 odst. 2 a 3 opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní

orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

37. Podle § 68 odst. 3 správního řádu musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

K vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí

38. Zadavatel v rozkladu namítá, že výrok I. neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož mu není zřejmé, jaké ustanovení zákona vlastně porušil.
39. K uvedené námitce zadavatele sděluji, že se jedná o závažné tvrzení, neboť bylo-li by důvodné, mohlo by se jednat o vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
40. K tomu lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 - 65 ze dne 16. 6. 2010, v němž označený soud k požadavkům na soulad výrokové části rozhodnutí (zde rozsudku krajského soudu) s jeho odůvodněním uvedl následující: *„O rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí. Rozhodující je, zda rozpory ve výroku či mezi výrokem a odůvodněním mohou být odstraněny výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci.“*
41. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí přitom odůvodňuje jeho zrušení, aniž by bylo dále nutno věcně přezkoumávat ostatní námitky zadavatele. Na základě posouzení námitky zadavatele a obsahu napadeného rozhodnutí jsem však dospěl k závěru, že taková situace v nyní řešené věci nenastala.
42. Předně poukazuji, že na právní úpravu změn smlouvy podle § 222 zákona je třeba nahlížet komplexně. Zadavatel dle obecného ustanovení § 222 odst. 1 zákona nesmí umožnit podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jejího trvání bez provedení nového zadávacího řízení. Co se za takovou podstatnou změnu závazku považuje, pak podrobněji definuje § 222 odst. 3 zákona.
43. Další ustanovení § 222 zákona stanoví a upřesňují podmínky, za jakých zadavatel nemusí podle právních norem dle předcházejícího odstavce tohoto rozhodnutí postupovat. Naplní-li zadavatel zamýšlenou změnou závazku kumulativně podmínky některé z definovaných výjimek z obecného zákazu podstatných změn závazku, není povinen zkoumat, zda jím plánovaná změna současně je či není změnou podstatnou ve smyslu § 222

odst. 3 zákona. V takovém případě je zadavatel bez dalšího oprávněn k využití příslušné výjimky, která se ze zákona za podstatnou změnu závazku nepovažuje.

44. Považuji však za účelné akcentovat, že přípustné změny závazku podle § 222 jsou vymezeny taxativně, to znamená, že jejich okruh nelze dále rozšiřovat a jejich použití je podmíněno kumulativním naplněním všech zákonem stanovených podmínek. Přípustné změny závazku tedy představují určité výjimky z obecného pravidla a jako takové je třeba je vykládat restriktivně. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu, právní úprava změn smlouvy dle § 222 zákona reflektuje zejména zájem na hospodárném přístupu k veřejné zakázce, neboť v některých případech není efektivní ani žádoucí, aby zadavatel zadával související plnění jako novou veřejnou zakázku. Právní institut změn závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku však nelze vnímat jako prostředek k obcházení zákona či k neodůvodněnému zlehčování či zvýhodňování podmínek již uzavřené smlouvy na veřejnou zakázku ve prospěch dodavatele.
45. Přistoupí-li zadavatel ke změně závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jejího trvání, musí se jednat buď o změnu nepodstatnou ve smyslu § 222 odst. 3 zákona, nebo musí být zadavatel připraven a schopen prokázat, že byl oprávněn aplikovat některou z výjimek dle § 222 zákona.
46. Zadavatel v rozkladu tvrdí, že dodatkem provedl změnu de minimis ve smyslu § 222 odst. 4 zákona. Ve smyslu shora uvedeného tak byl zadavatel ve správním řízení povinen prostřednictvím relevantních skutečností doložit, že změny smlouvy dle dodatku naplňují beze zbytku podmínky dle ustanovení § 222 odst. 4 zákona. Pokud by zadavatel naplnění podmínek podle § 222 odst. 4 zákona ve správním řízení prokázal, lze mu přisvědčit v tom smyslu, že po naplnění podmínek přípustné změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nebyl povinen dále zkoumat, zda se v případě změn dle dodatku jednalo o změnu podstatnou či nepodstatnou ve smyslu § 222 odst. 3 zákona.
47. Pokud však Úřad na základě posouzení všech podkladů a rozhodných skutečností ve správním řízení dospěje k závěru, že podmínky pro aplikaci některé z výjimek dle § 222 zákona naplněny nebyly, je namístě zabývat se tím, zda se v případě dodatku a v něm zahrnutých změn jedná či nejedná o podstatnou změnu závazku ve smyslu § 222 odst. 3 zákona. Podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jejího trvání zadavatel ve smyslu § 222 odst. 1 zákona (mimo definované výjimky) umožnit nesmí. Posouzení toho, zda se v případě dodatku jedná o změnu podstatnou ve smyslu § 222 odst. 3 zákona, je pak úkolem Úřadu, který je v řízení o přestupku povinen zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Dospěje-li Úřad k názoru, provedená změna závazku ze smlouvy je změnou podstatnou ve smyslu § 222 odst. 3 zákona a současně nebyly zjištěny skutečnosti, které by prokazovaly oprávnění zadavatele k aplikaci některé ze zákonem definovaných výjimek, musí nutně dospět též k závěru, že zadavatel porušil § 222 odst. 1 zákona.
48. Zadavatel může oprávnění k aplikaci výjimky podle § 222 odst. 4 zákona prokázat či neprokázat, nemůže však označené ustanovení porušit, neboť to mu žádnou povinnost nestanovuje. Zadavatel však poruší § 222 odst. 1 zákona, umožní-li změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jejího trvání, která se ve smyslu § 222 odst. 3

zákona považuje za podstatnou, aniž by prokázal oprávnění k aplikaci některé z výjimek dle § 222 zákona.

49. Úřad proto postupoval obecně vzato správně, když ve výroku I. napadeného rozhodnutí označil právní povinnost, kterou zadavatel dle jeho závěru porušil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval tvrzeními zadavatele a zjištěnými skutečnostmi ve vztahu k naplnění podmínek některé z přípustných změn závazku dle § 222 zákona. Úřad odůvodnil též posouzení prodloužení termínu plnění jako podstatné změny. V daném případě a v souladu s vymezením skutku v oznámení o zahájení správního řízení mohl zadavatel porušit zákon právě jen tím, že uzavřením dodatku umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jeho trvání v rozporu se zákonem. Úřad byl současně povinen se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat s argumentací zadavatele týkající se možnosti aplikovat některou z relevantních výjimek z obecného zákazu podstatných změn závazku ze smlouvy dle zákona. To Úřad opět obecně učinil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, z jakých důvodů není dle jeho právního závěru možné žádnou ze zadavatelem označených výjimek podle § 222 odst. 2, 4 nebo 6 zákona aplikovat.
50. V návaznosti na výše uvedené sděluji, že napadené rozhodnutí je co do souladu výroku a odůvodnění plně konzistentní a srozumitelné. Námitku zadavatele, že výrok neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, mám proto za nedůvodnou.
51. Současně však poukazuji, že formulace výroku I. napadeného rozhodnutí sice správně shledává vlastní nezákonnost postupu zadavatele v tom, že umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, samotné porušení zákona však identifikuje toliko v ustanovení § 222 odst. 3 písm. a) zákona v návaznosti na § 6 odst. 2 zákona.
52. Přestože takto definovaný výrok je srozumitelný, neboť není pochyb o tom, jakým jednáním zadavatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona, podotýkám, že zvláště v sankčních řízeních je třeba klást vysoké nároky na formální stránku výrokové části správních rozhodnutí. Výrok tak musí ve smyslu § 68 správního řádu a § 93 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, obsahovat i relevantní právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.
53. K obecným nárokům na kvalitativní stránku výroků správního rozhodnutí opětovně odkazuji na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 - 65 ze dne 16. 6. 2010, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (...). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. V návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.“*
54. K povinnosti správního orgánu uvést ve výrokové části rozhodnutí ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, doplňuji odkaz na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016 - 46 ze dne 31. 10. 2017, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval:

„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. (...) Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

55. V návaznosti na výše uvedené sděluji, že formulace výroku I. napadeného rozhodnutí dle mého závěru není dostatečně konkrétní, neboť neobsahuje ustanovení zákona, v němž je obsažena vlastní právní povinnost, kterou měl zadavatel porušit. Výrok I. napadeného rozhodnutí tak nevyhovuje vysokým kvalitativním nárokům kladeným na výrokovou část správního rozhodnutí a může vést k zadavatelem zmiňovaným pochybnostem o svém obsahu.
56. Dospěje-li tedy Úřad po novém projednání věci opětovně k závěru, že se zadavatel uzavřením dodatku dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona, bude se ve výrokové části podrobně zabývat jak vymezením skutku a jeho okolnostmi, tak uvede ustanovení zákona, podle kterých jednání zadavatele posuzoval, včetně ustanovení § 222 odst. 1 zákona, které obsahuje vlastní právní povinnost, kterou zadavatel dle závěru Úřadu porušil, tj. povinnost neumožnit podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku za dobu jejího trvání. Ačkoliv se jedná o vadu, kterou by bylo možno odstranit změnou výroku v rámci řízení o rozkladu, napadené rozhodnutí je rušeno z jiných důvodů, a proto formulaci výroku ponechávám na Úřadu v návaznosti na nové projednání věci.

K možnosti aplikace § 222 odst. 4 zákona

57. Podstatnou část rozkladové argumentace zadavatele představuje stanovisko, že nebyl povinen zkoumat naplnění podmínek podle § 222 odst. 3 zákona, neboť využil ex lege blokovou výjimku dle § 222 odst. 4 zákona.
58. Uplatnění výjimky de minimis podle § 222 odst. 4 zákona předpokládá, že změna závazku naplní tři základní podmínky:
- a) změna závazku nemění celkovou povahu veřejné zakázky,
 - b) hodnota změny je nižší než finanční limit pro nadlimitní veřejnou zakázku a současně
 - c) je hodnota změny nižší než 10 % původní hodnoty závazku (pro veřejné zakázky na služby, o níž jde i v nyní řešené věci), nebo 15 % původní hodnoty závazku, jde-li o veřejnou zakázku na stavební práce, která není koncesí.

Je-li provedeno více změn, je rozhodný součet všech těchto změn.

59. Ustanovení § 222 odst. 4 zákona vychází z čl. 72 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. 2. 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (dále jen „**směrnice**“), jejíž pravidla zákon implementuje do českého právního

řádu. V anglickém originále zní označený článek směrnice následovně: *„Furthermore, and without any need to verify whether the conditions set out under points (a) to (d) of paragraph 4 are met, contracts may equally be modified without a new procurement procedure in accordance with this Directive being necessary where the value of the modification is below both of the following values: (i) the thresholds set out in Article 4; and (ii) 10 % of the initial contract value for service and supply contracts and below 15 % of the initial contract value for works contracts. However, the modification may not alter the overall nature of the contract or framework agreement. Where several successive modifications are made, the value shall be assessed on the basis of the net cumulative value of the successive modifications.“*

60. Výjimka de minimis dle zákona tedy věrně přejímá podmínky jejího uplatnění dle směrnice, která obecně rozlišuje situace, v nichž je třeba provést nové zadávací řízení, a kdy je třeba naopak připustit změnu stávajícího závazku do určitého limitu, v recitálu 107 směrnice výslovně uvádí následující: *„Nové zadávací řízení je vyžadováno v případě podstatných změn původní veřejné zakázky, zejména budou-li se týkat rozsahu a obsahu vzájemných práv a povinností smluvních stran, včetně rozdělení práv duševního vlastnictví. Tyto změny ukazují na záměr smluvních stran znovu jednat o zásadních podmínkách veřejné zakázky. To se týká zejména případu, kdy by změněné podmínky mohly mít dopad na výsledek řízení, pokud by byly součástí původního řízení. (...) Změny smlouvy na veřejnou zakázku vedoucí k méně významné změně hodnoty veřejné zakázky až do určité výše by měly být vždy možné, aniž by bylo třeba zahájit nové zadávací řízení. Za tímto účelem a pro zajištění právní jistoty by tato směrnice měla stanovit finanční limity de minimis, pod jejichž úrovní není nutné zahajovat nové zadávací řízení. Změny smlouvy na veřejnou zakázku překračující tyto finanční limity by měly být možné, aniž by bylo třeba provést nové zadávací řízení, pokud splňují příslušné podmínky stanovené v této směrnici.“*
61. Naplněním podmínek dle § 222 odst. 4 zákona je změna považována bez dalšího za přípustnou změnu závazku. V tomto smyslu se tedy ztotožňují s argumentací zadavatele, že změnu de minimis je možné využít přímo ze zákona, aniž by se zadavatel musel dále zabývat tím, zda se jedná o podstatnou změnu ve smyslu § 222 odst. 3 zákona či nikoliv.
62. Jak jsem již uvedl výše, zadavatel musí být schopen pro případ aplikace výjimky de minimis dle § 222 odst. 4 zákona prokázat, že všechny podmínky pro její uplatnění byly splněny. Za tím účelem je povinen Úřadu předložit relevantní tvrzení a skutečnosti. Skutečnosti, na jejichž základě zadavatel dotčené změny provedl, totiž může zpravidla prokázat jen on sám, neboť jen on má k dispozici skutečnosti, které jej k provedení změny - zde dodatkem - vedly. Naplnění podmínek aplikace přípustné změny závazku dle § 222 odst. 4 zákona je pak úkolem a předmětem posouzení Úřadu. V případě naplnění podmínek dle § 222 odst. 4 zákona se změna bez dalšího považuje za nepodstatnou.
63. Ve vztahu k naplnění první podmínky změny de minimis, tj. aby zůstala zachována povaha veřejné zakázky, poukazují, že určité negativní vymezení zahrnuje recitál 109 směrnice, který uvádí, že změna povahy veřejné zakázky nastává *„například kvůli nahrazení stavebních prací, dodávek nebo služeb, které mají být poskytnuty, jiným plněním, nebo kvůli zásadní změně typu veřejné zakázky, protože v takové situaci lze předpokládat hypotetický dopad na výsledek zadávacího řízení.“*

64. Při posuzování toho, zda v daném případě došlo ke změně povahy veřejné zakázky, je třeba přihlídnout též k možnému uplatnění zásad dle § 6 zákona, zejména zásady zákazu diskriminace, a možnému vlivu provedené změny na výsledek zadávacího řízení a výběr dodavatele.
65. Naplnění dalších podmínek změny de minimis předpokládá, že „hodnota změny“ nedosáhne stanovených limitů. Zadavatel v této souvislosti uplatnil též námitku, že hodnotu změny je ve smyslu § 222 odst. 4 zákona nutno vztahovat pouze k hodnotám ekonomickým, nikoliv, jak to učinil Úřad v napadeném rozhodnutí, k termínu plnění.
66. Zde je třeba předeslat, že se nejedná o otázku zcela jednoznačnou, neboť k ní dosud neexistuje závazný soudní výklad a odborná literatura se k ní staví relativně otevřeně, když aplikaci změny de minimis i na některé kvalitativní změny, včetně prodloužení termínu plnění, nevyklučuje (srov. Dvořák, D., Machurek, T., Novotný P., Šebesta, M. a kolektiv. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, str. 1085).
67. Na základě jazykového a systematického výkladu zákona, s přihlédnutím k odpovídajícím ustanovením směrnice, jsem dospěl k závěru, že „hodnota změny“ dle § 222 odst. 4 zákona musí být vyjádřitelná v penězích, neboť dále stanoveným podmínkám (při stávajícím znění zákona) nemůže vyhovět jiná hodnota, než finanční, protože jinou hodnotu nebude možné porovnat s finančním limitem pro nadlimitní veřejnou zakázku. V daném případě totiž ani hypotetické naplnění podmínky podle § 222 odst. 4 písm. b) zákona, které o finančních limitech výslovně nehovoří, nemůže vyvážit skutečnost, že nebude naplněna podmínka podle § 222 odst. 4 písm. a) zákona, neboť jinou než finanční hodnotu nebude možné s finančním limitem pro nadlimitní veřejnou zakázku porovnat. V tomto kontextu se tedy ztotožňuji s námitkou zadavatele, že limity dle ustanovení § 222 odst. 4 zákona je možné aplikovat jen na finanční hodnoty. K obdobným závěrům lze dospět výkladem čl. 72 odst. 2 směrnice, která rovněž rozlišuje mezi pojmy „value of the modification“ (hodnota změny) a „threshold“ (finanční limit).
68. Za hodnotu změny pro účely posouzení splnění podmínek dle § 222 odst. 4 zákona tedy nelze považovat samotné prodloužení termínu plnění, vyjádřené v týdnech, neboť takovou hodnotu není možné porovnat s finančním limitem pro nadlimitní veřejnou zakázku a samo o sobě nepředstavuje hodnotu, která by byla způsobilá naplnit kritéria dle § 222 odst. 4 písm. a) a b) zákona. Doba plnění tedy v daném kontextu představuje toliko kvalitativní změnu, jejíž hodnotu nelze poměřovat s podmínkami dle § 222 odst. 4 zákona.
69. Právní závěry Úřadu v bodech 61. - 67. odůvodnění napadeného rozhodnutí proto hodnotím jako nesprávné a námitku zadavatele týkající se extenzivního výkladu ustanovení § 222 odst. 4 zákona jako důvodnou.
70. Zadavatel ve správním řízení odůvodnil změny dle dodatku výjimkou dle minimis jako celek a netvrdil, že je prodloužení termínu plnění samo o sobě poměřitelné s limity dle § 222 odst. 4 zákona, které splňuje. Úřad naopak posuzoval pouze, zda samotné prodloužení termínu plnění naplňuje podmínky dle § 222 odst. 4 zákona, a hodnocením změn dle dodatku ve svém souhrnu se nezabýval, přestože byla v rámci argumentace zadavatele stěžejní. Úřad se tak dostatečně nevypořádal s námitkami zadavatele a napadené rozhodnutí mám v této části za nepřezkoumatelné, a to v intenzitě mající za následek jeho nezákonnost.

71. Úřad má v souladu s § 68 odst. 3 zákona povinnost závěry správního rozhodnutí řádně odůvodnit, uvést úvahy, jimiž se při svém rozhodování řídil, a současně uvést, jak se vypořádal s námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníků. Absence vypořádání námitek účastníka správního řízení má pak dle ustálené rozhodovací činnosti soudů za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
72. K tomu odkazují například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 ze dne 14. 7. 2005, ve kterém označený soud uvedl: *„Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“*
73. K významu odůvodnění pro rozhodnutí se vyjádřil též Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 435/09 ze dne 2. 6. 2009: *„Jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, přičemž se musejí vypořádat s námitkami uplatněnými účastníky řízení, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, a to jednak tím, že se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývají vůbec, nebo se s nimi vypořádají nedostatečným způsobem, založí tím nepřezkoumatelnost jimi vydaných rozhodnutí. Takový postup nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování a znamenal by tak porušení ústavního zákazu výkonu libovůle soudy.“*
74. Zadavatel ve svém stanovisku v řízení o přestupku ze dne 20. 12. 2017 uplatnil celou řadu námitek, kterými se snažil odůvodnit zákonnost svého postupu při aplikaci § 222 odst. 4 zákona na provedení změn dle dodatku. Zadavatel na druhé straně svého stanoviska v řízení o přestupku ze dne 20. 12. 2017 uvedl následující argumentaci: *„Změna hodnoty veřejné zakázky je zde pouze referenčním kritériem pro posouzení, zda je přípustná změna závazku na veřejnou zakázku. Ze skutečnosti, že v uvedeném ustanovení je kladen důraz zejména na dodržení finančních limitů změn závazků, nelze automaticky vyvozovat, že ust. § 222 odst. 4 zákona nepřipouští jinou změnu závazku než změnu ceny veřejné zakázky. V případě změny předmětu veřejné zakázky je naopak v naprosté většině případů zcela nezbytné prodloužit dodavateli přiměřeným způsobem také dobu plnění veřejné zakázky, jelikož změna reflektuje většinou objektivně nepředvídatelné vícepráce, jejichž provedení si žádá prodloužení doby plnění, a jejichž hodnota si právě žádá změnu ceny veřejné zakázky.“* Tyto námitky nebyly Úřadem v rámci napadeného rozhodnutí vypořádány ani vyvráceny.
75. Úřad se citovaným výkladem zadavatele nejenom nijak nezabýval, ale ostatní související změny dle dodatku, které byly součástí předmětu řízení, vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení, ani neposuzoval. Zde připomínám, že předmět řízení byl vymezen tak, že Úřad získal pochybnosti, zda se zadavatel nedopustil přestupku tím, že při uzavření dodatku umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku.

76. Zadavatel provedl dodatkem celkem tři změny, a to s jednotným odůvodněním výlučně s odkazem na § 222 odst. 4 zákona (viz bod 9. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Úřad se tedy měl v rámci zjišťování skutkového stavu zabývat povahou a hodnotou všech těchto změn a jejich provázaností, neboť jen tak by mohl dospět k závěru o oddělitelnosti prodloužení termínu plnění. V daném kontextu se však lze jen domnívat, z jakých důvodů se Úřad zabýval jen prodloužením termínu plnění a jakým způsobem Úřad implicitně posoudil změny dle dodatku spočívající ve změně obsahového vymezení a ceny položek úpravy tramvajových tras, v položce optimalizace a v celkovém zvýšení ceny. Vzájemná souvislost všech provedených změn však má dle mého názoru zásadní vliv na právní posouzení věci.
77. Napadené rozhodnutí mám proto za nezákonné též z důvodu neúplných skutkových zjištění a nedostatku odůvodnění.
78. Pro úplnost akcentuji, že i v případě, kdy by Úřad naznal, že změny provedené dodatkem vyjma prodloužení termínu plnění byly provedeny v souladu se zákonem, bylo namístě, aby tento svůj závěr v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl a alespoň stručně odůvodnil. Při novém posouzení věci se proto Úřad vypořádá též s právním hodnocením změn dle dodatku jako celku.
79. Ve vztahu k úpravě tramvajových tras se Úřad vypořádá zejména s posouzením povahy provedené změny, včetně posouzení toho, zda se typově jedná například o záměnu položek nebo dodatečné služby, aby mohl následně posoudit, zda se v dotčeném případě jedná či nejedná o změnu povahy veřejné zakázky. V návaznosti na posouzení povahy změny se Úřad vypořádá též s hodnotou změny nejen co do výsledného zvýšení ceny, ale též co do hodnoty odebraných/přidaných položek veřejné zakázky, které je dle aktuální metodiky Ministerstva pro místní rozvoj České republiky s názvem „Změny závazků ze smlouvy na veřejnou zakázku podle § 222 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek“ třeba pro účely hodnocení hodnoty změny sčítat v jejich absolutních hodnotách. Úřad při posuzování povahy změny veřejné zakázky přihlédně též k tomu, nakolik by mohly mít provedené změny vliv na výsledek zadávacího řízení.
80. V případě, že Úřad dospěje k závěru, že změny dle dodatku - úprava tramvajových tras, položka optimalizace a zvýšení ceny dle dodatku, jimiž se v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval, byly provedeny v souladu se zákonem, tento svůj závěr řádně odůvodní a vypořádá se současně s tím, zda tyto změny samostatně nebo ve svém souhrnu neodůvodňují prodloužení termínu plnění ve výši dle dodatku. Zde je třeba vzít v úvahu, že změna rozsahu a ceny plnění, obecně naplňující podmínky přípustné změny závazku, nemusí být spojena též s nutností prodloužit termín plnění. Úřad se tedy vypořádá s posouzením předmětné právní otázky ve vztahu k individuálnímu případu.
81. V případě, že Úřad dospěje k závěru o plné oddělitelnosti prodloužení termínu plnění od ostatních změn dle dodatku, tento svůj závěr dostatečně a srozumitelně odůvodní.
82. Úřad se v této souvislosti vypořádá s námitkou zadavatele, že prodloužení termínu plnění může být v některých případech nutně spojeno též s rozšířením předmětu plnění, neboť může představovat nutnou podmínku realizace nepředvídatelných víceprací. Úřad se dále přezkoumatelným způsobem vypořádá s obecnou možností zadavatele podřadit prodloužení

termínu plnění pod některou ze zákonem definovaných výjimek dle § 222 zákona a s možností posuzovat jednotlivé změny odděleně od ostatních provedených změn.

83. V této souvislosti sděluji, že se zcela ztotožňuji s právním názorem Úřadu, že prodloužení termínu plnění může představovat podstatnou změnu ve smyslu § 222 odst. 3 písm. a) zákona, neboť může mít vliv na okruh dodavatelů.
84. Pro úplnost konstatuji, že právě relativně široké vymezení předmětu správního řízení ve vztahu k výslednému odůvodnění napadeného rozhodnutí, je způsobilé vyvolávat pochybnosti o významu napadeného rozhodnutí, neboť zadavatel nemohl předjímat, že Úřad oddělí prodloužení termínu plnění od ostatních provedených změn dle dodatku, a přizpůsobit tomu svou obranu ve správním řízení. Za daných okolností jsem přesvědčen, že Úřad vymezil své podezření ze spáchání přestupku v oznámení o zahájení správního řízení správně, neboť tímto způsobem mohl posoudit provedené změny ve vzájemné souvislosti, současně však byl povinen se v zájmu srozumitelnosti napadeného rozhodnutí vyjádřit k celému předmětu správního řízení, tj. ke všem provedeným změnám dle dodatku.
85. Vzhledem k výše uvedenému shrnuji, že ve vztahu k možnosti aplikace § 222 odst. 4 zákona Úřad neúplně zjistil skutkový stav věci, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

K možnosti aplikace § 222 odst. 2 zákona

86. Další část své rozkladové argumentace opírá zadavatel o stanovisko, že prodloužení termínu plnění bylo možné provést již na základě výhrady v ZD, která byla dle jeho názoru vymezena jednoznačně. Zadavatel výslovně uvádí, že „*v případě, že by si situace při plnění předmětu smlouvy na veřejnou zakázku nevyžádala modifikaci závazku podle § 222 odst. 4 zákona, mohlo by být plnění veřejné zakázky dokončeno s využitím uvedeného ustanovení čl. II. odst. 6 části B smlouvy v prodloužené době plnění bez nutnosti mezi zadavatelem a dodavatelem věcně jednat.*“.
87. Úřad naproti tomu dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že podmínky výhrady se „*jeví jako zcela nejednoznačné, respektive zadavatelem uváděné důvody pro změnu doby plnění nespadají do kategorie vyhrazených změn závazku, jak jsou ve smlouvě v předmětném odstavci nadefinovány.*“ (bod 85. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Úřad se možnou aplikací ustanovení § 222 odst. 2 zákona na prodloužení termínu plnění zabýval poměrně obsáhle v bodech 68. - 93. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve svém důsledku však opomněl některé významné aspekty dané věci.
88. Předně podotýkám, že se plně ztotožňuji s předpoklady v bodech 69. - 73. odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nichž Úřad při posouzení příslušné právní otázky vycházel. Neztotožňuji se však s tím, že by výhrada v zadávacích podmínkách nebyla jednoznačně vymezena ve smyslu § 100 odst. 1 zákona, neboť v dané věci zjevně připouští relevantní výklad.
89. Úřad navíc v napadeném rozhodnutí ani výslovně neuvádí, zda považuje výhradu za zcela neurčitou a tedy zcela neaplikovatelnou, nebo zda výhrada sice určitý jednoznačný obsah má, avšak takový, který nelze vztáhnout k žádnému uvažovanému důvodu pro prodloužení termínu plnění. Z hlediska nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí mám takový postup za nedostatečný, neboť hlavním účelem odůvodnění správního rozhodnutí

je jednoznačné a srozumitelné doložení jeho správnosti. Například v rozsudku č. j. 9 As 71/2008 - 109 ze dne 23. 7. 2009 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost.*“ Závěry Úřadu tedy musí být jednoznačné a dostatečně podložené a odůvodněné.

90. V tomto smyslu byl Úřad povinen se prioritně vypořádat s platností výhrady, a případně též s vymezením případů, na které dopadá, a v návaznosti na to se přesvědčivě vypořádat s tím, zda některý ze zadavatelem tvrzených či prokázaných důvodů předpokladů výhrady nevyhovuje. Výhradu je třeba posuzovat v kontextu uzavřené smlouvy na veřejnou zakázku, která definuje okruh povinností vybraného uchazeče jako dodavatele a rámcově vymezuje též okruh situací, v nichž by mohlo dojít naplnění předpokladů výhrady. Za daných okolností je tedy třeba význam výhrady posuzovat v kontextu zadávacího řízení a s přihlédnutím k jejímu obvyklému významu.
91. Výhrada dle ZD předpokládá současné naplnění několika podmínek:
- Vznik objektivních překážek bránících vybranému uchazeči v plnění jeho závazku,
 - překážky nastaly ze strany vyjmenovaných osob, tj. ze strany dotčených orgánů státní správy, ze strany vlastníků dotčených parcel, vlastníků (správců) inženýrských sítí, popřípadě vlastníků dotčených objektů,
 - překážkám vybraný uchazeč jednající s náležitou péčí nemohl zabránit a
 - termín plnění se prodlužuje o dobu trvání těchto překážek.
92. Výhrada může být formulována i obecně, neboť může být obtížné předem definovat veškeré uvažované případy, které mohou nastat, musí z ní však být jednoznačně seznatelné, na jaké situace dopadá. Na základě předběžného posouzení věci sděluji, že výhradu považuji za sice velmi obecnou, ale (pro určité případy) dostatečně a jednoznačně vymezenou.
93. Zde především poukazuji, že vybraný uchazeč se uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku zavázal k plnění řady povinností, které zahrnují též jednání s dotčenými osobami. Při jednání s dotčenými osobami nemusí být vždy v moci vybraného uchazeče, aby tyto osoby jednaly řádně a v obvyklých lhůtách a nebránily tak postupu vybraného uchazeče v plnění veřejné zakázky. V tomto kontextu může dojít například k situaci, kdy dotčený orgán státní správy nevydá správní akt, bez něhož nelze v plnění veřejné zakázky pokračovat, ve lhůtě stanovené právní předpisy, nebo některý vlastník dotčeného pozemku vyvolá neopodstatněné obstrukce, a vybraný uchazeč bez příslušného podkladu nemůže dokončit plnění veřejné zakázky. V takové situaci je zcela legitimní, že se o dobu od uplynutí očekávatelné lhůty k vyřízení (která by měla zahrnuta do stanoveného termínu plnění) do doby pominutí překážky termín plnění prodlouží, aby nemohlo dojít k situaci, kdy přes řádné plnění na své straně nemůže vybraný uchazeč plnění veřejné zakázky předat včas.
94. O takovém prodloužení pak není nutné mezi zadavatelem a dodavatelem (vybraným uchazečem) ani věcně jednat, neboť postačí, doloží-li vybraný uchazeč překážku na straně dotčeného subjektu, které nemohl zabránit, včetně doby jejího trvání a odůvodnění, proč nebylo možné v plnění veřejné zakázky pokračovat. V tomto smyslu se tedy jedná o naplnění předpokladů zmiňovaných Úřadem v bodě 72. odůvodnění napadeného

rozhodnutí. V takovém případě pak není nutné ani uzavírat dodatek, neboť prodloužení nastane automaticky a vybraný uchazeč se o relevantní dobu nedostane do prodlení, za které by byl jinak ve smyslu čl. IV. odst. 1 a 2 smlouvy sankcionován nezanedbatelnou smluvní pokutou.

95. Dovolává-li se zadavatel aplikace výhrady jako výjimky dle § 222 odst. 2 zákona jako odůvodnění prodloužení termínu plnění dle dodatku, je na něm, aby ve správním řízení označil konkrétní objektivní překážky, které bránily vybranému uchazeči v plnění jeho závazku, jimž vybraný uchazeč jednající s náležitou péčí nemohl zabránit, doložil, že ke vzniku překážek došlo na straně dotčených osob a doložil konkrétní dobu trvání těchto překážek, včetně odůvodnění toho, z jakých důvodů nebylo možné po tuto dobu pokračovat v plnění veřejné zakázky. Argumentuje-li tedy zadavatel například neochotou některých dotčených subjektů zúčastnit se koordinačních schůzí (viz bod 77. odůvodnění napadeného rozhodnutí), je na něm, aby doložil konkrétní skutečnosti prokazující naplnění podmínek výhrady. Pokud jde o zadavatelem dále uváděné důvody prodloužení termínu plnění - přepracování dopravního modelu a úprava tramvajových tras, zde se Úřad vypořádá s posouzením toho, zda zadavatel může být v postavení dotčené osoby dle výhrady a zda i důvody na straně zadavatele, kterým vybraný uchazeč objektivně nemohl zabránit, nemohou naplnit předpoklady výhrady.
96. Důvodnost překážek je třeba posuzovat případ od případu, v každém případě by se však mělo jednat o překážky neobvyklé a nestandardní, překračující očekávatelný průběh plnění smlouvy. K prodloužení termínu plnění pak může dojít pouze o doloženou dobu trvání těchto překážek.
97. Skutečnost, že obvyklé lhůty pro realizaci plnění veřejné zakázky by již měly být do stanovené doby plnění zahrnuty, ostatně dokládá i argumentace zadavatele, který v rozkladu uvádí, že do stanoveného původního termínu plnění předvídatelné překážky zahrnul a že předpokládá překážky třetích stran, tj. nikoliv důvody na své straně. Výslovně pak zadavatel uvádí následující: *„Dodavatel je povinen při vypracovávání projektové dokumentace podle smlouvy průběžně získávat informace, podkladové materiály, souhlasy, a mnohé další údaje nezbytné pro řádné plnění předmětu smlouvy. Skutečnost, bude-li takový materiál, souhlas, požadavek, apod. mít vliv na plnění smlouvy nelze předem stanovit. (...) Zadavatel trvá na tom, že mezní délku doby pro předložení konceptu projektových dokumentací k dalšímu připomínkování pro obě zpracovávané projektové dokumentace pro územní řízení (trasu D i trasu B) stanovil přiměřeně k rozsahu poptávaného plnění a s předpokladem, že v průběhu plnění předmětu veřejné zakázky nedojde k nepředvídatelným překážkám. Současně, s ohledem na rozsah a specifikaci předmětu veřejné zakázky nebylo v možnostech zadavatele blíže definovat všechny potenciální překážky, ke kterým by od třetí strany (všech možných subjektů), na jejíž právní jednání zadavatel nemá vliv, mohlo dojít.“*
98. K výše uvedenému shrnuji, že jsem dospěl k závěru, že výhrada ve smlouvě vymezuje jednoznačně určitý okruh situací, které mohou při realizaci veřejné zakázky nastat.
99. Úřad nemůže učinit závěr o tom, že zadavatel nenaplnil podmínky pro aplikaci výjimky dle § 222 odst. 2 zákona, aniž by měl danou právní otázku postavenou najisto. Úřad se tedy bude při novém projednání věci zabývat tím, na jaké situace výhrada s přihlédnutím ke všem

okolnostem dopadá, zda důvody předložené zadavatelem odůvodňují prodloužení termínu plnění v rozsahu dle dodatku, a doplní případná skutková zjištění. Úřad se opětovně vypořádá též s posouzením toho, zda zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují naplnění podmínek některé z dalších výjimek podle § 222 zákona.

100. K nárokům na zjišťování skutkového stavu v sankčních řízeních se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku č. j. 4 Ads 44/2010 - 132 ze dne 30. 12. 2010, v němž konstatoval následující: *„Zejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offio je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona. Důkazní prostředky, které nespĺňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutné odmítnout jako nevyhovující. (...) Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný (SKULOVÁ, J. in Skulová, J. a kol. Správní právo procesní. Plzeň: Aleř Čeněk, 2008. s. 71). Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání. Poukázat zde lze rovněž na významnou úlohu zásady vyšetřovací (vyhledávací) ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle něhož v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“*
101. Vzhledem k tomu, že některé skutečnosti nelze prokázat jinak, než prostřednictvím součinnosti zadavatele, který je současně tím, kdo je povinen uvést skutečnosti vedoucí k oprávnění k využití výjimky dle § 222 odst. 2 zákona, vyzve Úřad při novém projednání věci zadavatele k prokázání konkrétních překážek s doložením konkrétní délky jejich trvání, které odůvodňují dle názoru zadavatele prodloužení termínu plnění v rozsahu dle dodatku. Povinnost účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení pak lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 30/2009 - 163, ze dne 18. 3. 2010 interpretovat i tak, že *„účastník řízení je povinen předkládat správnímu orgánu pouze věrohodná tvrzení, která mohou mít pro správní řízení určitou důkazní hodnotu, nikoliv správní orgán ‚zahrnovat‘ údaje, jejichž existenci či důvěryhodnost nejsou ochotni sami prokazovat, přestože jim v tom nic nebrání, a naopak požadovat jejich prokázání po správním orgánu.“*
102. Úřad se se všemi zjištěnými skutečnostmi řádně vypořádá, neboť jen na základě dostatečně určitých údajů lze činit relevantní závěry.
- K zákonosti uložené pokuty*
103. Zadavatel konečně rozporuje výrok II. napadeného rozhodnutí a odůvodnění uložené pokuty. K námitce zadavatele, že je pokuta neoprávněná, neboť se porušení zákona nedopustil, sdělují, že vzhledem k výše uvedenému, kdy jsem dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí v rozsahu výroku I. nezákonné, odůvodňuje tento závěr zrušení napadeného rozhodnutí též ve výroku II., který je na výroku I. napadeného rozhodnutí závislý. Z těchto důvodů jsem přistoupil i ke zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí.

104. Dospěje-li Úřad v návaznosti na nové posouzení věci opětovně k závěru, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že uzavřením dodatku v rozporu s § 222 odst. 1 zákona umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení podle zákona, bude se opětovně zabývat též všemi hledisky pro uložení pokuty v souladu s právními předpisy a příslušnou judikaturou. Úřad se tedy znovu vypořádá jak s odůvodněním zákonného rámce pro uložení pokuty, tak s odůvodněním svého správního uvážení, aby byly dodrženy požadavky kladené na rozhodnutí v oblasti správního trestání v co nejvyšším standardu.

K nezákonnosti napadeného rozhodnutí

105. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu rozkladových námitek jsem dospěl k závěru, že Úřad nepostupoval v souladu s právními předpisy, neboť se nevypořádal se všemi námitkami zadavatele, neučinil dostatečná skutková zjištění a na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval právní normy. Napadené rozhodnutí tak zčásti nesprávně právně posuzuje předmětné právní otázky a zčásti je nepřezkoumatelné, což má za následek jeho nezákonnost. Tímto nijak nepředjímám závěry Úřadu v návaznosti na nové projednání věci.

106. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že dospěje-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.

107. Na základě všeho shora uvedeného uzavírám, že jsem shledal napadené rozhodnutí nezákonným a z tohoto důvodu jsem přistoupil k jeho zrušení. V dalším řízení je Úřad povinen se na základě zjištěných skutečností znovu zabývat možností aplikace výjimek z obecného zákazu změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku ve smyslu § 222 zákona. Dospěje-li Úřad k závěru, že žádnou z relevantních výjimek nelze aplikovat, vypořádá se s posouzením změn dle dodatku jako změn podstatných ve smyslu § 222 odst. 3 zákona. Bude-li toho třeba, doplní Úřad dokazování a učiní patřičná skutková zjištění a své rozhodnutí Úřad řádně odůvodní. V novém rozhodnutí je pak Úřad povinen ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zohlednit závazné právní názory vyslovené v tomto rozhodnutí.

VI. Závěr

108. Po zvážení všech aspektů dané věci z hlediska zákonnosti a po zjištění, že napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou mající vliv právě na jeho zákonnost, jsem dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro jeho zrušení a pro vrácení věci Úřadu k novému projednání.

109. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem shledal důvody, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

statutární město Ostrava, Prokešovo náměstí 1803/8, 702 00 Ostrava

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy